

СПРАВА «ЛАДА ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF LADA v. UKRAINE)

(Заява № 32392/07)

Стислий виклад рішення від 06 лютого 2018 року

14 травня 2007 року щодо заявника було порушено кримінальну справу у зв'язку з вимаганням хабару та затримано. 17 травня 2007 року постановою Комсомольського районного суду (далі — районний суд) заявнику було продовжено строк затримання до 24 травня 2007 року. Пізніше районним судом заявнику було обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

27 липня 2007 року заявника було звільнено під заставу, проте 16 січня 2008 року запобіжний захід щодо заявника було знову змінено на тримання під вартою. 29 лютого 2008 року районний суд звільнив заявника під заставу.

Вироком районного суду від 16 квітня 2008 року заявника було засуджено до п'яти років позбавлення волі за одержання хабара.

З 16 липня 2008 року до 14 березня 2011 року заявник відбував покарання у Дар'твській виправній колонії № 10 (далі — ВК).

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неналежні умови тримання його під вартою у ВК, зокрема на брак особистого простору, неналежні побутові та санітарні умови, а також неналежну якість харчування та питної води. За пунктом 1 статті 5 Конвенції заявник скаржився на незаконність його затримання та застосування до нього запобіжного заходу у вигляді взяття під варту, а також за пунктом 2 статті 6 Конвенції, на визнання його суддею районного суду винним до встановлення його вини відповідно до закону. Крім цього, заявник скаржився за статтею 3 Конвенції, що його було затримано незважаючи на поганий стан його здоров'я, за пунктом 1 та підпунктом «d» пункту 3 статті 6 Конвенції, що судом не були допитані свідки та за статтею 13 у зв'язку з ненаданням органами влади відповідей на його скарги.

Європейський суд констатував порушення статті 3 Конвенції вказавши, що умови тримання заявника під вартою були неналежними, беручи до уваги надані заявнику 3 кв. м. особистого простору у ВК та інші обтяжуючі обставини.

Скарги заявника за пунктом 1 статті 5 Конвенції Європейський суд відхилив як такі, що були подані після закінчення відповідного строку, відповідно до пунктів 1 та 4 статті 35 Конвенції.

Розглянувши скаргу заявника за пунктом 2 статті 6 Конвенції, Європейський суд зазначив, що беручи до уваги фактичний зміст та контекст, оскаржуваний вираз судді щодо заявника «вчинив тяжкий злочин» був справді технічною помилкою, а з огляду на обставини справи та повний текст постанови, яка обмежувалась врахуванням підозр та обвинувачень, висунутих проти заявника, не можна дійти висновку, що його було визнано винним до встановлення його вини судом. Відповідно Європейський суд відхилив цю скаргу заявника у зв'язку з необґрунтованістю відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

Інші скарги заявника Європейський суд також відхилив у зв'язку з необґрунтованістю відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятними скарги на неналежні умови тримання у виправній колонії, а решту скарг у заяві неприйнятними;

2. Постановляє, що було порушення статті 3 Конвенції;

3. Постановляє, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 5 500 (п'ять тисяч п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»